

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 14. De confidentia, qua à Deo petebat remedium omnium
necessitatum, ac de eo, quod ipsi divina Majetas concessit, & quomodo
illam docuerit, quid ei esset petendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

nescio quid suspicari de malo genio; licet enim videretur esse verum, quod dicebat, veniebat tamen cum interno quodam tumultu, perturbando, inquietando, & contristando animam, contra quàm faciant, lumen & reprehensiones Divinæ, quæ adveniunt cum pace & quiete interiori. Verum tamen habere istam suspicionem, stringebant me rationes, quas mihi dæmon oggerat, petitas ex mea indignitate. DEUS autem videns periculum, in quo versabar, nè succumberem ei illusioni, dixit mihi quodam die celerrimè: Dic, agè, quid facis? quid facis? adverte, esse diabolum, qui te vult decipere & abducere à sacra Communione, relinque illum, nè ipsi credas, nè ipsi credas. Tum ego agnovi vocem, & inspirationem mei DEI, ac plena gaudio & amore ardentissimo, illum laudabam, & glorificabam, propter specialem curam, quam habebat de me præservanda à fraudibus diaboli, non quidem in rebus gravibus, sed in ijs, quæ retrahunt ab eo, quod est utilius, & cum magna fiducia illi dicebam: Domine mi, & Bonum tuum, si tam fidelis amicus es in protegendis ac defendendis nobis in eo, quod videtur exiguum, aut non tantum, quanta sunt alia graviora; quis dubitat, quin id sis facturus in re gravi, & nobis valde noxia? cum ergo ita sit, ut est, quis poterit tibi diffidere, qui es tam bonus Pater, Dominus, & fidelis amicus, ac securus protector te

quærentium? Postquam Dominus protulisset prædicta verba, aufugit diabolus, & nunquam amplius de hac re est loquutus.

Procedente tempore, quia hæc Serva DEI erat multis annis affixa lecto, ita ut non posset adire templum, sed neque semper haberet commoditatem communicandi in Oratorio, placuit Divina Majestati famem ipsius explere modis prodigiosis. Primo, deducendo illam manibus Angelorum, ut à nemine videretur, ad templum, eo tempore, quo Sacerdos alijs Eucharistiam dispensabat, ut illam ibi & ipsa susciperet. Secundo, dando illi spiritualiter quandam parvam hostiã ejus forme, cujus est, quam ordinariè sumunt seculares, qua licet non esset verum Sacramentum, sed ipsius figura ac representatio, nihilominus postquam illa eam sumpisset, excitabat interne eosdem affectus, quos experiebatur, quando solebat communicare sacramentaliter, & interdum majores. Postremo quandoq; ipse Christus Dominus comparens supra patenam in specie parvuli pueri, ingrediebatur os illius, seque uniebat cum ejus anima, eadem operando, qua operabatur, quando ipsum sumebat in Venembili Sacramento. Hoc autem contingebat spiritualiter, & in imaginaria visione. Hujusmodi casus in hac Historia multos afferimus, atque admodum mirros, qui hoc loco stricte non erunt insinuandi, quia quorundam sæpe meminisse oportebit.

CAPVT XIV.

De confidentia, quâ à DEO petebat remedium omnium necessitatum, ac de eo, quod ipsi Divina Majestas concessit, & quomodo illam docuerit, quid ei esset petendum.

*S*iquidem ea Divini erga se amoris habebat pignora, quæ intelleximus, recurrebat confidenter Venembilis Marina ad DEUM, periculum remedium omnium necessitatum, tam propriarum, quam alienarum, cui rei magnam sue orationis partem

impedebat. Et verò tantus erat affectus, quo ad istud faciendum ferebatur, ut dum propter suam magnam debilitatem non posset ex proposito agere cum DEO, maxime doleret, se ab illo non posse diu postulare remedium tantarum necessitatum, in quantis sciebat constitutum esse mundum, quia ipsa cum DEO familiaritas eam ad hoc impellebat, inge-

ingenerabātque illi magnam confidentiam, ut id postularet, innitendo infinita ipsius bonitati & misericordia, quam ob specialem illustrationem magis cognoscebat: atque etiā saepe fuerat expertus, illum propendere ad conferenda nobis, quā promptissimè, magnā bona, nosque liberandos à nostris malis: ac proinde DEUM rogabat, ut sibi daret vires, ad conferendum cum ipsius Majestate de istis necessitatibus, postulandūque earundem remedium, dicendo illi; ut alioquin faceret, quidquid sibi placeret: & quia petebat cum tanto fervore atque fiducia, bene expedirebat negotium. Cujus rei tot habebat experientias, ut saepe illi diceret Dominus: Quid à me petivisti, quod tibi non dederim? pete, quidquid volueris, quia ego tibi id dabo. Alias verò, dicit ipsa, sibi per aliquot dies omnia concessa à DEO fuisse, quae voluerat, ac ab illo petierat; seq. etiam ab eo tunc interrogatam, quidnam vellet scire. Sed cum esset adedò humilis, & verecunda, haberetque bene perspectum genium DEI, nihil ab illo unquam petebat, nisi quod ipsi placeret, & eā conditione, si illi placeret. Ut autem appareat, quousque progrediatur Bonitas Magni DEI nostri, & magnitudo favoris, quem exhibebat isti sua serva, afferam, quod illi aliquando contigit post expletos quadraginta tres aetatis annos; est enim aliquid rarum, plenum mysterijs, & admirabile, id quod ipsa ita de scripsit.

§. I.

ANno 1599. cum quodam tempore matutino essem collecta, more solito, vidi ante me confidentem Majestatem Christi Domini, quasi in quadam sella, cum illa sua sanctissima gravitate, tam magna & sublimi, ut non suppetant verba ad ipsam exprimendam aut extollendam, neque reperiatur intellectus, qui illum possit cōprehendere; quia Divina Majestas, dum animæ ex sua infinita bonitate comparet, in sua sacratissima Persona, exhibet illi quoddam lumen & radios suæ Divinitatis, suæque infinitæ essentiae, ac virtutis, & omnipotentiae, ita ut reperiatur extra se, & obstupesciat propter id, quod videt & cognoscit, de Majestate ac amplitudine illius

Domini, omnium rerum creatarum. Cum ita Divina Majestas consideret, sicut dico, & ego miserabilis illum aspicerem cum omni ea reverentia, quā poteram, atque etiam cum magno amore, quo mea anima illum prosequitur, vidi, quod eadem Majestas acceperit chartam & calamum, atque tenente quodam Angelo quā reverentissimè atramentarium, coeperit scribere, ita ut non viderem intingi ab eo Domino calamum in illo atramentario: sed majestas, magnificentia & gravitas, quā demittebat suos oculos ad scribendum, & movebat suum brachium, ac sacratissimam manum; est res tam sublimis, tamque excelsa, ac ita apta ad exhibendam animæ magnitudinem & potentiam, atque essentiam infinitā ipsius Domini, ut eo modo ipsum cognoscat, clarissimèque illi appareat hæc veritas, quam credimus & confitemur, quod Christus JESUS Dominus noster sit, non solum verus Homo, sed unā verus DEUS ac Dominus noster. Sumptā verò pennā ad manum, incepit Divina Majestas scribere, & scripsit valde parū, statimque mihi monstravit, quod scripserat, & fuit quædam subscriptio in folio vacuo, cujus hæc erant verba: JESUS CHRISTUS DEUS & HOMO VERUS, scripta Divino caractere, utpote sacratissimo ipsius chirographo, quia nihil amplius, quā hoc dici potest, ut intelligatur, qualis esse potuerit; ac tum mihi dixit Divina Majestas: Accipe modò istam subscriptionem, ac scribe hîc, & pete, quod volueris, tibi que placuerit, dabo enim tibi id quā libentissimè. Ego autem miserabilis, tunc expendens, quod Divina Majestas dicebat, fui consternata, & mirata sum tantam bonitatem, tamque eximiam misericordiam, quam mihi Divina Majestas volebat exhibere, ac statim respondi: Ut ego hîc scribam, dicit Tua Majestas, meus Dominus? Non est, cur id faciam: sufficit mihi tuum verbum, ac tua bonitas, propter quam solam mihi dignaris hanc præstare gratiam tam magnam, & misericordiam, ut des mihi tuam sacratissimam gratiam ad servendum tibi semper, placendūque toto meo corde, & meā animā, ac viribus meis,

K

ne

nè unquam te offendam, neque aliquid faciam, quod tibi minus placeat, & non sit conforme tuæ sanctissimæ voluntati. Hoc est, quod à te peto, pro me & pro omnibus, quos præ cæteris amo, & quibus specialiter sum obstricta. Etiam te rogo, si id ad majorem tuam cedit gloriam, & obsequium, ut innotescat Sanctus Pater Ignatius. Postquam autem ista, atque alia in hunc modum petivissem (quæ audiebat peramanter ac libenter) recepit illam chartam, quâ subscripserat, scripsitque in ea diutius, & plures lineas; quia visæ sunt mihi fuisse quasi duæ duodenæ, aut aliquantò plures, in quibus Divina Majestas asseribat, se mihi velle præstare gratiam, concedendo quàm libentissime, quidquid petiveram: & absolutâ scripture, efformavit juxta priorem subscriptionem, quoddam signû seu notam sibi peculiarem, arcana calami ductu designatam, monstravitque mihi rursus illud scriptum, ut viderem, quàm esset gratia omnibus absoluta numeris, quæ mihi conferebatur. Aspexi appositum signum, & cum in eo defigerem oculos, intellexi, quid contineret, videlicet antè dicta. Aspexi deinde additum signum, seu specialem notam, & obstupui, nec potui ab illa divelli, quia in ea vidi, quanta sit Majestas illius Domini, qui ipsam ita efformaverat, ut in illa esset designata, & quasi delineata, atque expressa Sanctissima Trinitas. Et verò videbatur atque cognoscebatur in ipsa altissimum illud, & supereminens mysterium trium illarum distinctarum Personarum, & unius solius DEI ac Domini nostri, allucente mihi clarissimo lumine, quod Divina Majestas inapertiebatur meæ animæ, ad cognoscendum idè sublimissimum mysteriû, de quo ibi ipsum edocebat, quòdque illi manifestabat in ea figura & nota, quam exaravit Christus Dominus suâ manu, ac suo charactere: cum enim illam efformaret, videbatur unâ hoc faciendo, ipsam Sua Majestas quasi depingere, & manifestare suam magnitudinem, ac sublimissima mysteria. Hunc in modum, & in isto mentis excessu, contemplata sum parùm istud altissimum mysteriû, cum specialissimo solatio meæ animæ. Et

elapso eo brevi tempore, vidi à Christo Domino complicari illud scriptum, quod nec mihi dedit, neque abstulit, sed dedit ac posuit ad manus unius, ex illis Beatis spiritibus, qui ibi adstant, atque ego, quantum assequor, existimo fuisse procul dubio Angelum mecum Custodem: Sanctus autem Angelus id suscepit, ex manu Divinæ Majestatis, cum maxima reverentia, præferens magnam lætitiâ, propter scriptum, sibi traditum. Omnibus deinde his peractis, me inveni abstractam à sensibus, quasi sopitam, & quando ad me redij, non vidi Christum Dominum, qui jam abiverat, neq; conspexi ullum eorum Sanctorum Angelorum, qui illic adfuerant, nec quidquam aliud, quod ibidem videram. Fui verò propter istam misericordiam, mihi à Domino præstitam, repleta solatio, atque ab eo tempore incepit mea anima frui pace, & quiete ac libertate, ut posset agere cum Domino. Benedicta sit Divina Majestas ubivivis. Amen.

§ II.

Ista visio fuit tam sublimis, ac tam bene disposita, & plena mysterijs, adeò miris, ut ipsi Angeli illam mirarentur, unde: Cum aliquando manè, inquit, agerem cum Deo, amaremque ipsum, ac desiderarem omnibus meis viribus, & expenderem meas miserias, ac peterem ab eo illarum veniam ac remedium, unâque alienarum pro proximis, audiebat me Divina Majestas quàm amantissimè, & respondebat mihi ad ea, quæ dicebam, consolabaturque me animam specialibus suis favoribus, & manifestabat mihi aliquid de suis Divinis ac supereminentibus arcanis. Interea verò conspexi adstantes quosdam sanctos Angelos, pulcherrimos, vehementer stupètes & admirabundos, quod demonstrabant & manifestabant in situ corporû, in quibus comparebant meæ animæ, nec non in divinis suis ac speciosis vultibus. Causam autem hujus admirationis intellexi esse, quòd viderent Majestatem illius magni DEI ac Domini sui, in cujus Divino conspectu profertur omnis creata natura, & eminentil-

mentissimi Seraphini se reputant quasi vermiculos, tanto amore prosequi suas creaturas, tantæque esse erga eas bonitatis, ut propter illam dignetur agere cum iisdem suis miserabilibus creaturis, ac terrenis, plenisque corruptione naturæ humanæ, & se eo modo ipsis eomunicare. Ità attoniti illi Angeli se invicem intuebantur, semel ac iterum attollendo suos oculos ad Cælum, & videbantur mihi non solum mirari eam, quam tum contemplantur, bonitatem DEI, sed etiam præteritam misericordiam, quando mihi dedit subscriptionem in charta vacua; ego verò miserabilis videns illos ità stupentes, & quidem rationabilissimè, mirata sum similiter, meque ipsis associavi in eo, quod faciebant, mihi ipsi erepta, propter idem, quod illi attoniti admirabantur.

Veritas huius revelationis satis patet; quia non fuisset possibile, ut hæc DEI famula illam fingeret; neque alius quàm ipse DEUS eam potens imprimere animæ, ut illi tam miraculoso modo manifestaret veritatem promissionis, ijs expressè verbis: Quod petiveritis Patrem in nomine meo; dabitur vobis. que non est aliud, quàm solum vacuum subscriptum nomine & meritis Christi Domini, DEI & Homini veri, ac Mediatoris nostri, per quem æternus Pater concedit, quidquid ab illo petitur in tali nomine, confirmante id Sanctissimâ Trinitate, cujus opera erga homines sunt indivisa, & quod facit una, faciunt omnes tres Personæ, idque obsequant sigillo sue Divinitatis, & Omnipotentie ac Sapientie infinite. Etiam animadvertendum est, ipsam, cum tantopere amaret Societatem, & Sanctum Patrem Nostrum Ignatium, de cuius canonizatione tunc erat sermo, quod fuerit anno millesimo, quingentesimo, nonagesimo septimo, quando id contigit, statim animadverti, tam bonâ occasione, petivisse à DEO, quod usque adeò optabat, quòdque illi fuit concessum, & jam videtur impletum.

§. III.

Sed ut agnoscatur libenter nostri magistri DEI erga istam suam famulam, utriusque modus, quo intelligenda sunt ejusmo-

di promissiones de concedendo omni eo, quod ab ipso fuerit petitum, addemus aliquas revelationes gratiosissimas, quas hac de re habuit diversis temporibus, presupposito eo, quòd de se testatur quodam tempore, quo erat aliquantum afflicta.

Præstabat mihi, ait, Dominus illis diebus gratiam, ut mihi concederet, quidquid petebam; illuminabat meam animam, ut cognoscerem id, quod ipse volebat à se peti, ideòque ab illo postulabam ea, quæ mihi hoc lumen suggererat; aliàs autem intelligens Divina Majestas meam voluntatem, volebat, mihi que indulgebat, ut peterem, quidquid ipsa vellem, atque sic se accommodabat mea anima suo Domino, ipse verò se accommodabat illi. Quadam vice ab eo petivi quidpiam, quod desiderabam: & ipse mihi respondit: Fiet, expecta, quia id tibi dabo suo tempore: aliàs quando ità expediebat, concedebat mihi Divina Majestas subito, quod ab illa postulabam. Ità, cum essem vehementer debilis, & haberem caput adeò malè affectum, ut me non possem impendere orationi, rogavi ipsum, ut me liberaret à dolore capitis, à quo impediabar in oratione, utque illum transferret ad aliam corporis partem, nolebam enim carere illâ cruce; quod Divina Majestas fecit, dando mihi gravem dolorem corporis, quo fui afflicta biduo, vel triduo. Sed etiam si alijs vicibus non experirer præsentem hunc Domini favorem, ego tamen ex mea parte non cessabam illi esse opportuna, & illum instanter urgere. Anno 1622. ipsi aliquando dixi cum vehementibus affectibus: DELIS mihi, desidero in omnibus facere, quod tibi placeat, ac tu vis, & nè vel minimum defectum in hoc admittam, promitto tibi, mi Domine, quòd te sim tam fortiter constrictura meis brachijs, ut te non dimittam, donec mihi concedas gratiam, quam à te peto. Responditque Dominus: Veni huc, Anima, nunquid ego sum adeò difficilis in concedendo tibi, quod à me petis, ut opus sit mihi tantam vim inferre? Ego verò respondi: Non, mi Domine; ex mea tamen parte, tam exigua adest dispositio, ut putem hæc viâ mihi obtinendum esse, quod

K 2

peto!

peto. Concessitque mihi Dominus, quod tunc ab ipso petebam. *Hoc magis declamatur in sequentibus revelationibus, quæ ita se habent.*

Anno 1615. cum expenderem, & in memoriam mihi revocarem quandam gratiã, quam mihi Divina Majestas biduo vel triduo antè præstiterat, vocando me extra cubiculum de nomine, ac ter, tono gravi, dicendo: Marina, Marina, Marina; vidi Dominum, qui mihi dixit: Itã est, vocavi te de nomine, Marina, considera, quid velis? quo indigeas? quidquid petiveris, modo sit è mea gloria & honore, ac bono animarum, dabo tibi, & concedam quàm libentissimè, ac promitto tibi, me id facturum. Respondi ipsi: Summas tibi ago gratias, teque benedico propter gratiam, quam nobis omnibus præstas, dando nobis quidquid à te petimus, modo sit è gloria & honore tuo, ac bono proximorũ, quod est ingens nostrum solatium, ac levamen. Ille subjunxit: Non est itã, sicut dicis: ego enim non de omnibus, quod à me petunt, quantumvis id, quod petunt, conducat ad meam gloriam, & bonum proximorum: quia multi hoc à me non petunt, sicut debent, neque promeruerunt, ut illis præstem illam gratiam. Quod ego tibi modo offero, & cujus rei tibi facio gratiã, est, quod non solum tibi sim daturus, quidquid à me petieris eo modo, quo dictum est, si à me petas, quod cedat ad meam gloriam, & honorem, ac bonum animarum, sed præterea, ut à me id petas, quemadmodum te petere oportet: dabo quoque tibi gratiam meam, & quidquid est necessarium, ut hoc ipsum à me obtinere merearis, atque istud est, quod tibi modo offero, quodque tibi gratiosè concedo. His auditis à Domino, egi ipsi, quas quàm minimè malè potui, gratias, pro favore mihi præstato, & dixi Divinæ Majestati, me nihil velle aliud, quàm meum Dominum ac DEUM, & implere in omnibus sanctam ejus voluntatem, atque satagere, ut illi placeam, & me id ipsum ab illo petere, ac postulare pro omnibus meis amicis in Domino, proque omnibus ijs, qui se commendant meis precibus: rogavi etiam illum,

ut redderet sanitatem cuidam infirmo, & dixi ei: Mi Domine, reddesne illam ipsi? Summè optando, ut ea illi à Domino redderetur. qui mihi respondit: restitutum à se in sanitati, si profuerit ipsius animæ. Non negavit mihi Dominus, redditurum se illi sanitatem, imò magnum habebam solatium, & confidebam, quod eam ipsi esset concessurus, sed videor mihi habuisse certum desiderium id sciendi, & propterea mihi Dominus itã respondit.

Anno 1615. aliã vice, dum peterem à Domino, ut mihi dignaretur aliquod concedere, eò quod mihi videretur facere ad ipsius gloriam & honorem, ac bonum proximorum, respondit mihi, sicut alias solet: Quid habes? quid tibi deest? desuine ego tibi in ulla occasione, quando mea gratiã indiguisti? numquid cognoscis & intelligis mea, quoad id incomprehensibilia iudicia, meãque Divinam dispositionem? Tu petis, quod tibi videtur conveniens juxta tuam bonam opinionè, & bene facis: putasne tamen me non posse alio modo omnia itã disponere, ut inde mea gloria sumat incrementum? His à Domino intellectis, dixi illi ex intimo meo corde: Domine, nihil cupio, neque aliud à te volo petere, quàm ut per omnia in me fiat tua sanctissima voluntas, & in omnibus tuis creaturis, quod solum à te humiliter postulo. Dominus autem pro sua solita bonitate, mihi respondit: Non sic oportet fieri, imò delectat me, dum mei servi à me petunt omne id, quod cederet, quodque illi videretur cessurum ad gloriam & honorem meum, ac bonum proximorum; quando enim hoc à me petunt sicut debent, & cum debitis conditionibus, bene faciunt petendo, & nonnunquam, dum mei servi à me petunt ea, quæ non usque adeò conducunt ad meam gloriam, neque sunt undequaque perfecta, sed nec multum profunt proximis; tamen ut illis satisfaciam, ac dem solatium, exaudio ipsos, disponendo pro mea Divina Sapientia, & Omnipotentia, ut hæc eadem illis tantum utilitatis, & mihi tantundem, aut plus gloriæ adferant, quantum alia, quæ ego ipsis diversã viã concessissem, ad majorem meam gloriam,

riam, & eorum bonum. Quia hæc omnia conveniunt meæ Omnipotentiae, & suavi ac Divinae dispositioni, nec non meo desiderio, quod habeo, ut illorum preces audiam.

✠✠✠

CAPUT XV.

De rabie, quâ ipsam dæmon incepit persequi transfigurando se propterea diversimodè, ac de gratijs quas ipsi DEUS & Angeli ejus præstabant, ut illam tuerentur.

Quando diabolus vidit magnas gratias, & solatia, quibus DEUS hanc suam famulam cumulabat, præsertim dando ipsi illam subscriptionem in vacua charta, ut est invidus, & malitiosus, concepit adversus ipsam ingentem rabiem, optando illam persequi, tentare, & excruciare omnibus modis, quibus, DEO permittente, posset. In initijs illi Divina Majestas quam minimum permittebat, paulatim tamen indulgebat amplius, ac tandem tam amplam ipsi dedit facultatem, ut eam redigeret in terribiles angustias, quæ duraverunt multis annis. Specialius verò illam angebat, post susceptam quampiam extraordinariam gratiam à DEO, aut prestitum aliquid ab ipsa, in bonum proximorum, vel in solennioribus Festis, tamen si illa initio plerumq. aggredere- tur tempore orationis, & collectionis, ut ipsa turbaret, aut deciperet, vel efficeret ne conversaretur, ageretque cum DEO familiariter, id quod illa maximè optabat, & cujus communicationis impedimentum præcipue sentiebat: sed, per Divinam misericordiam, vincebat omnes tentationes, quia statim recurrebat ad DEUM, postulando ab illo lumen; unde postquam multa cum Divina Majestate contulisset de quodam negotio, quod ipsi committebat, vidit dæmonem intrãdentes loquentem, ita tamen, ut illum non intelligeret, sed Angelus ejus Custos illi aperuit, quòd diceret: Ista maledicta, quam in hoc toto negotio nunquam potui decipere, quia statim recurrit ad suum DEUM, seque illi affigit. Horum omnium referentur suis locis diversa exempla, nunc tantum comme-

morabimus varias technas, quas moliebat ut ad illam excruciamdam.

§. I.

Primâ vice, inquit, mihi apparuit in specie Æthiopsis, qui pedes habebat ferinos, & brachia subtilia instar asini, ac multa parva cornua in capite, & longam caudam, pertingentem usque ad terram: erat autem tanta ipsius feritas, ut convertendo me ad Dominum, cum magno illi timore dixerim; Fac mecum, per tuam bonitatem, quidquid volueris, tibi que visum fuerit, modò me non videam, vel uno momento coram hoc hoste; & miserebat me illorum infeliciam, qui propter aliquã miserabilem delectationem fiunt mancipia & focij dæmonum, in tormentis totâ æternitate duraturis.

Aliàs illum vidi gesticulantem, atque contorquentem corpus & caput cornutum, quod trans mittebat per pectus, & exercebat in dorso, ac deinde suo loco reponere, rursùmque per dorsum unâ cum medio corpore protrudebat, & exponebat iteratò per pectus, restituebatque omnia priori loco. Tum illud inflectebat ad unum latus, & exerebat in altero, unde etiam ad suum locum revertebatur. Hac ratione mille alios edebat fædos gestus, seque variè transformabat, & cum ego vehementer obstupescerem, videns hæc ab illo fieri, dixit mihi: Sicut vides à me intorqueri istud corpus & caput, & transponi atque exeri in tot partibus, ut vix possis intelligere, aut scire, quid agant. Alio die mihi similiter comparuit, sed totus defædatus nigris ac albis maculis, ex ore verò

K 3

ipsum